

[Rytter.]

en Udtalelse af mig om, at det var haardt, at der var blevet skrevet til alle Dommere, og tilføjede, at det vilde være endnu haardere at skrive til et Par enkelte. Ja, det kommer an paa, hvordan man ser paa det. Jeg mener, at den Fremgangsmaade at skrive til Folk, om hvem ingen mener, at de bør gaa, eftersom de har deres fulde legemlige og aandelige Sundhed: Vær saa god, vil De gaa af! — den er lidt haardt. Derimod synes jeg ikke, det er saa haardt, naar det drejer sig om Enkelttilfælde, hvor Ministeren finder det fornødent — jeg taler jo ud fra den Anskuelse, at Justitsministeren har den Opfattelse —, at Ministeren da kalder vedkommende op til sig. Med det Kendskab, jeg har til den højtærede Justitsminister, tror jeg, han vil kunne gøre det paa en saa elskværdig Maade overfor vedkommende Mand, at denne siger: selvfølgelig skal vi ikke have en Sag om det Forhold. Ministeren skal naturligvis ikke sige til ham: jeg vil afskedige Dem, thi det kan Ministeren ikke gøre, men Ministeren skal sige: jeg ser saadan og saadan paa det, og derfor vil jeg tale med Dem, om De ikke kunde tænke Dem at gaa af, for ellers bliver jeg nødt til at gaa den og den Vej. Jeg tror ikke, Ministeren vilde blive nødt til det, men eet ved jeg: at blev Ministeren nødt til det, vilde han have baade den danske Befolkning og den danske juridiske Verden bag ved sig, naar det drejede sig om et Tilfælde som det, der blev omtalt i Folketinget.

Endvidere mente Ministeren, at det var fuldstændig urigtigt, naar jeg havde sagt, at Dommerne vilde komme til at krybe for de politiske Partier, for der blev nu en Lov om dette Forhold, saa der var ingen Grund til at krybe for nogen. Der viser, om jeg saa maa sige, Ministerens nye Anskuelse sig igen, thi Ministerens nye Anskuelse er jo den, at naar der er givet en Lov, saa gælder den, og Domstolene kan ikke tilsidesætte den. Det var jo netop det, jeg benyttede som Argument for, at Dommerne bliver fristet til at tage Hensyn her, som de ikke burde tage, thi er vi en Gang kommet ind under Lovgivningsmagtens Omraade, saa er vi inde under Lovgivningsmagtens Omraade, og saa kan Lovgivningsmagten gribe ind, paa hvilken Maade det skal være, f. Eks. bestemme, at Pensionen skal nedsættes. Derved risikerer vi at faa en Dommerstand som den, Ørsted, Monrad og Lehmann maa have tænkt paa, da de fastsatte disse Regler. Derfor siger jeg endnu en Gang til den højtærede Justitsminister: den højtærede Minister har udtalt sig saa

smukt om vore Forfædre, dem, der netop var til paa Kampens Tid og har set, hvor Skoen trykker, at jeg haaber, den højtærede Minister vil komme til samme Anskuelse, naar han vil deltage i en Diskussion om den historiske Tilblivelse af Grundlovsbestemmelsen. Jeg har ogsaa — jeg betragter det for øvrigt som ganske overflødigt at sige det — læst Professor Poul Andersens Skrift. Jeg er ikke i Tvivl om, at Ministeren har læst det, men jeg gaar ogsaa ud fra, at Ministeren har læst de forskellige Kildeskrifter til denne Bestemmelse, og naar Ministeren har gjort det eller frisket dem op, haaber jeg, vi i stor Udstrækning kan blive enige.

Ministeren sagde endelig, at det bliver meget sjældent, man gør Undtagelser. Men det er netop Ulykken, at medens man nu har en almindelig Regel, aabner denne Lov Adgang til at gøre Undtagelser. Der bliver derved Mulighed for, at Befolkningen kan spørge: hvorfor blev nu den Dom afsagt? Var det, fordi Ministeren her havde en Mulighed for at gribe ind? Jeg tror selvfølgelig ikke paa det, saa længe Forholdene er, som de er i Øjeblikket, men hvem garanterer, at Forholdene bliver ved at være saaledes? Hvem garanterer, at vi ikke kommer langt, langt yderligere ud? Og saa mener jeg, at vi fra alle politiske Sider vil være glade ved at have en saadan Dommerstand, at man end ikke kan antyde Muligheden af, at Regeringen havde grebet ind og tilsikret dem en økonomisk Fordel, som de ikke havde efter de nugældende Regler.

Derfor advarer jeg stadig mod dette Forslag, og jeg tror, den højtærede Justitsminister vil gavne den danske Retspleje, hvis han gaar den Vej, jeg mener han bør gaa, nemlig at gribe ind, hvis der eksisterer Forhold, som Ministeren mener er skandaløse. Ministeren har da ikke blot Ordene i Grundloven at støtte sig til, men han har selv faaet indsat en Bestemmelse i Retsplejeloven, der giver ham Hjemmel dertil. Og jeg tror ikke, det kommer saa vidt; jeg tror, at Justitsministerens elskværdige Maade at tale med vedkommende paa vil være mere end tilstrækkeligt.

Justitsministeren (Zahle): Om denne Lov kommer til at virke til en Fordyrelse eller ej for Staten, kan ses med forskellige Øjne, viser det sig, naar det ærede Medlem taler og jeg taler ud fra vore forskellige Synspunkter. Mit Synspunkt er jo, at de allerfleste af Dommerne ikke kan holde længere, end til de bliver 70 Aar, og naar de da skal afskediges med fuld Gage, vil det blive dyrere, end hvis denne Lov bliver gennem-